

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 36. S. Wolfgangi Ratisbonensis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

set, nisi ipse se tanto honore credidisset Sæculum X.
A. C. 993.
indignum.

S. Majolus exinde Guilielmum misit ad reformandum Monasterium S. Saturnini ad Rhodanum, vulgo *S. Saurin*, atque eundem post octodecim mensium spatium revocavit, ejus opera Divione usurus. Nam Bruno Episcopus Lingonensis, Monasterium S. Benigni reformare cupiens, S. Majolum adierat, qui monachorum suorum præcipuos numero duodecim, Guilielmo præposito, Episcopo misit. Henricus Dux Burgundiæ Guilielmo postmodum Monasteria Verziacense & Bezense commisit, ut in iis collapsam disciplinam restitueret.

§. XXXVI.

S. Wolfgangi Ratisbonensis extrema.

Eodem anno, quo S. Majolus, Sanctus vit. Sæc. 5.
Ben. c. 15.
p. 819.
Wolfgangus quoque Episcopus Ratisbonensis, postquam illam Ecclesiam annis viginti rexisset, obiit, qui Disciplinam Regularem inter Canonicos, Monachos, & Sacras Virgines reduxit, cum in ipsa civitate Ratisbonensi Monachorum S. Emmerami teporem videret, sæpe dicere auditus: *Si monachos haberemus, non desent nobis reliqua.* Et respondentibus, plures quam opus esset ubique locorum dari monachos, flens aiebat: *Quid prodest Sanctitas Habitus sine operibus?* Hist. Eccles. Tom. XIII. X x nach

Sæculum X. *nacbi Regulam servantes bonis Angelis, &*
A. C. 993 *tepidi malis similes sunt.* Causa mali erat,
 quod jam longo tempore Episcopi Ratis-
 bonenses simul Abbatia S. Emmerami
 fruerentur & Monasterii redditibus in suos
 usus conversis Monachos vitæ necessa-
 ria sibi ipsis comparare cogerent. S.
 Wolfgangus, ut Disciplinam restitueret,
 quemdam S. Monachum nomine Ra-
 muoldum, qui olim cum ipso Henrico
vit. Ramuol. Archiepiscopo Capellanus ab obsequiis
Sæc. 6. p. 3. fuerat, e Monasterio S. Maximini Trevi-
 ris evocatum, Monasterio S. Emmerami
 Abbatem præfecit.

Non nullis, Episcopo a consiliis, mi-
 nime probantibus, quod redditus pingues
 Successoribus suis subtraheret, quibus
 Antecessores potiti essent, respondit:
*Nolo in me suscipere onus viribus meis
 majus. Satis laboris est munere Episco-
 pali bene fungi, nolo curas Abbatis su-
 peraddere. Absit, ut Bona Monasterii
 S. Emmerami distrabam, sed in hunc usum
 impendam, cui a Fundatoribus addicta
 sunt.* Ita Ramuoldus Abbas Regulæ ri-
 gorem in hoc Monasterium reduxit, cum
 opes abunde non modo ad alendos mona-
 chos, sed etiam ad hospites advenientes
 excipiendos, & eleemosynas erogandas
 suppeterent. Simili industria S. Wolf-
 gangus etiam Virgines Sacras, & Canoni-
 cos ad observandam Regulam compulit.
 Sæpe

Sæpe dicebat ad populos suos magno
 fervore Pastorem auscultantes. Simplex
 erat oratio & captu facilis, gravis tamen
 & movens. Usque ad intima cordium
 penetrans saluberrimas lacrymas elicie-
 bat. Dœcesim suam visitans S. Episco-
 pus Parochos officii sui commonebat;
 inprimis vitæ puritatem conservarent, &
 ne putarent, quod aliqui sibi perpe-
 ram fingeant, Sanctam Communionem
 eorum peccata sine præcedente pœni-
 tentia delere. Cum comperisset, quos-
 dam invenire esse, qui deficiente vino
 in aqua pura, vel in alia re potabili Mis-
 sam celebrarent, hos severe reprehendit,
 atque ut omnem prætextum auferret,
 vinum e sua cella Sacrificio adhiben-
 dum iis suppeditavit.

Otto II. Imperator, ut novellam Chri-
 sti vineam in Bohemia rigaret, Sedem
 Cathedralem in quodam loco, Diœcesi
 Ratisbonensi subjecto fundaturus, missis
 ad S. Wolfgangum Legatis rogari eum
 jussit, ut pro illa regione, in qua novus
 Episcopatus conderetur, alios in Bohe-
 mia fundos reciperet. S. Wolfgangus
 de hac re cum Clericis suis consultavit,
 qui omnes rejiciendum esse Imperatoris
 postulatam censuerunt. At viro Sancto
 alia sententia stetit, optatissimam occa-
 sionem fidem Christi propagandi negli-
 gere nolenti. Ergo & hanc permuta-

X x 2 tionem

Sæculum X.
 A. C. 993.

c. 17. 18.

c. 19.

c. 23.

Missa in
 aqua.

c. 24.

c. 29.

Saeculum X. tionem ratam habuit, & ipse sua manu
A. C. 993. Decretum conscripsit. Nova hæc Cathedra-
 dralis Ecclesia non nominatur; Pragen-
 sis vero non fuit, utpote jam anno non-
 gentesimo sexagesimo nono, nempe annis
Sup. l. LVI. sex, priusquam S. Wolfgangus Episco-
 §. 17. patum susciperet, fundata.

Tandem ad partes Bavarix, qua Orien-
 tem spectat, iter facientem febris corri-
 t. 38. puit; cumque ad locum *Pupping* dictum
 in ripa Danubii positum pervenisset, in-
 gravescente morbo subsistere coactus
 in quoddam Sacellum S. Otuari deferri
 voluit. Ibi aliquantisper refocillatus,
 peccata sua confessus est, accepit Viati-
 cum, & humi prostratus in eo situ perse-
 veravit. Ecclesix custodes, & qui Epi-
 scopo a cubiculis erant, omnes accu-
 rentes excedere excepta ipsius familia &
 cognatis jubebant; sed vir Sanctus dice-
 bat: *Aperite portas, cunctos, quicumque*
voluerint, sinite buc intrare. Nullius rei
nisi tantum peccatorum nostrorum in mor-
te nos pudeat. Jesum Christum, mortis
Imperio neutiquam subditum, non puduit
nudum in cruce mori. Quilibet, cum me
morientem videt, discat, quid sibi aliquan-
do pertimescendum sit, quid ante mortem
fugiendum. Deus misereatur mei, pecca-
toris, jam jam morituri, & omnium il-
lorum, qui mortem cum timore Domini
& humili corde suscipient. Hæc effatus,
 oculos

oculos clausit, & in pace expiravit, ultima die Octobris anno nongentesimo nonagesimo quarto. Ratisbonam translatum Hartwicus Archiepiscopus Salisburgensis in Ecclesia S. Emmerami sepelivit. Ceterum sicut prius vivus, ita etiam mortuus in Sepulchro multis prodigiis claruit. Ecclesia vero ejus memoriam ipsa obitus die colit.

Sæculum X.
A.C. 994.

Mart. Rom.
31. Octob.

§. XXXVII.

Concilium Mosomense.

Joannes XV. Papa, ut causam Ecclesiæ Remensis finiret, misit Legatum in Franciam, SS. Alexii & Bonifacii Romæ Abbatem, qui Pontificis nomine Concilium in Diocesi Remensi indixit. Cui initium datum est Mosomi in Ecclesia Dominæ Nostræ, secunda die Junii, Indictione octava. Sed plures haud interfuere quam Liutolfus Archiepiscopus Trevirensis, & tres Episcopi, Aymo Verdunensis, Notgerus Leodiensis, & Sigefridus Monasteriensis, ex Regno Germaniæ omnes. Leo Legatus in medio eorum confedit, & Gerbertus Archiepiscopus in parte adversa, tanquam Ordinationis suæ rationem redditurus. Complures Abbates quoque, & Godefridus Dux Lotharingiæ cum quibusdam aliis Laicis aderant. Silentio a præcone imperato, surgens Aymo Episcopus Verdunensis

tom. 9. Conc.
p. 747.

X x 3 nensis